

ZGODNJA DANICA. KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi poli in velja po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četert leta 1 gl. 20 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za pol leta 1 gl. 80 kr., za 1/2 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XLVI.

V Ljubljani, 7. mal. serpana 1893.

List 27.

Modroversko kermilo zdrave omike.

O verskih skrivnostih.

(Dalje.)

Skrivnosti v področji prirode in uma, o kterih smo že govorili, nam morajo preganjati grozo pred globočino verskih skrivnosti, in razkrivati nepoštenost tistih, ki pravijo: „Ni treba verovati, kar se ne dá jasno spoznati: skrivnosti kerščanske vere se ne dajo spoznati, torej jih ni treba verovati.“

Lahko bi jih vprašali, jeli sklepajo povsodi tako: pa niso vredni oporeka. Sami so radi slepci, kteri ne vidijo, ker nečejo spregledati.

Temnost verskih skrivnosti ne more spodtike delati njihovi resničnosti. Da je kter nauk resničen, to mu spriča njegov dokaz in ne njegova jasnost, ne odobrenje našega uma. Vsak nauk, razumljiv ali ne, kterega poterja dokaz, ima toliko resničnosti, kolikor mogoče: vsi razodeti nauki pa so dokazani; božje razodenje je njihov dokaz, torej so resnični tudi brez umovega odobrenja.

Vsak kristjan, kteri pozna svojo vero, poreče rad s pobožnim pesnikom:

„Temnost preslavna svetih skrivnosti
Nič ne poniža moje umnosti:
Um se rad rajskemu učitelju vklanja:
Kdo drug mim Boga Bogá mu oznanja?
Stvarnik reči — naj verje mu stvar,
Čast je tu umu ponižnosti dar.“

Racine.

Take misli so dostojne kerščanskemu modrijanu. Kader Bog govori, govori resnica sama; in se bo mar premotil, kdor se derži zvesto

njenih naukov? Oh. Božja beseda zagotovi bolje, da je resnična skrivnost, bodi še tako nerazumljiva, kakor pa je zmožna dokazati modrijanska jasnost, če so gotove naravne resnice: ker dozdevna jasnost utegne kaliti jasnost samo.

Ti napihnež, ki ne veš, zakaj z očesom mižurknež, s perstom migneš, pa prevzetno vprašaš: Zakaj je Bog Adama vstvaril, čigar odpad je pred videl? Zakaj stvarjenega ni obvaroval greha? Zakaj je hotel, da prehaja njegov greh na njegov zarod? Je li pravično, da se očetov greh kaznuje na otrocih?... Zakaj?... Prederzno prašanje! „O človek, kdo si ti, da se hočeš pravdati z Bogom? Ali reče posoda njemu, kateri jo je naredil: zakaj si me tako naredil?“*) „Moje misli niso vaše misli, tudi moje pota niso vaša pota, pravi Gospod.“*) On je tako hotel, ki je modrost in pravica sama. Um, potihni tedaj, ali rajše govori s prerokom: „Gospod, tvoje sodbe so velika brezdna.“*) Podložnost je edina podoba pravdati se z Bogom.

Izvirni greh je skrivnost; in vender piše Paskal: „Brez te naj nerazumljivejše skrivnosti smo nerazumljivi sebi samim. Začetek zanj in gib naše narave se vije iz tega brezdna, takó, da je človek bolj nezapodljiv brez te skrivnosti, kakor je ta skrivnost njemu.“ Le ona je kažipot do začetka človeške visokosti in nizkosti, in razjasnuje uganko, ktera se nikoli ni dala uganiti modrijanom. (Dalje nasl.)

*) O homo! tu quis es, qui respondeas Deo? Numquid dicit figmentum ei, qui se finxit, quid me fecisti sic? Rom. 9. 20.

*) Non enim cogitationes meae, cogitationes vestrae; neque viae meae, viae vestrae. Isaias 55. 8.

*) Judicia tua abyssus multa. Ps. 35. 7.

Ali je pekel večn.

(Dalje.)

Pa idimo dalje. Nimamo li nič več dokazov? Poglejmo le nekoliko v zgodovino odrešenja človeškega rodú. Vprašam, čemu tolike priprave pri dejanji odrešenja skozi štiri tisoč let? Čemu je Bog obetal tolikokrat in tako slovesno Odrešenika? Čemu prerokbe in čudeži, čemu je vodil Bog izraelsko ljudstvo v starem zakonu? Čemu so toliko hrepeneli očaki in preroki starega zaveta po obljubljenem Odrešeniku? Čemu tako silen klic vesoljnega človeštva po Odrešeniku? „Rorate coeli desuper et nubes pluant lustrum, aperiatur terra et germinet Salvatore!“ Da, človeštvo si je bilo svesto, da je zapadlo po grehu večni pogubi, večnemu prokletstvu; le prebridko je čutilo, da si samo ne more pomagati, da treba pomoči od zgoraj. — In prišla je ta pomoč. Jezus, Sin živega Boga, je zapustil prestol ob desnici svojega Očeta in prišel na našo revno zemljo. Ni ga pa čakalo tu na svetu veselo in brezskerbno življenje. Dasi Kralj vseh kraljev, hotel je vendar biti rojen v revnem hlevu, hotel je terpeti pomanjkanje in okusiti vso bedo zemeljskega življenja... Vprašam, čemu vse to?... da bi nas rešil časne nesreče? Toda, kaj je čas pred Bogom? Da, ako pekel ni večn, ni nas Kristus rešil pekla, nas sploh ni odrešil... Toda, vsaj je vendar nesel težki križ na goro Kalvarijo in tam umerl za nas na križu. Ako toraj kazni pekla niso večne, zakaj toraj terpi Večni, Neskončni za nas? Odrešenje bi izgubilo svojo resnobo, svoj globoki pomen, ako bi se tajila večnost pekla. Kaj bi bil toraj človek dolžan Odrešeniku, ako bi sedaj zadobil po njem to, kar bi enkrat tudi brez njega zadobiti moral? Da, ako bi pekel ne bil večn, ne bil bi nebeški Oče pravičen do svojega Sina, ki ga je prosil: „Oče, ako je mogoče, naj gre ta kelih terpljenja od mene!“ Oče mu ne usliši prošnje; bilo je toraj nemogoče rešiti drugače človeštvo, Kristus je moral umreti. Ako toraj terpi Neskončni in umerje, mora tudi plačilo, za katero terpi, biti njega vredno.

Zlasti pa se sklicujejo oni, ki tajé večnost pekla, na neskončno usmiljenje božje. Von jeher — tako pisari David Strauss — habe sich das menschliche Gefühl dagegen gestäubt, ja es widerspricht geradezu der Heiligkeit und Güte Gottes.“ Toda, ako se s terdovratno pregreho ne zasluži večno zaverženje in terpljenje, kako bi se pa s čednostjo in dobrimi deli pridobilo večno veselje? vprašam: odkod pa poznajo ti „učenjaki“ neskončno usmiljenje božje, neskončno ljubezen božjo? Platon in celo modroslovje starega veka je ne pozna. Platon se čisto nič ne spodtika nad tem, da bodo hudobneži večno terpeli v tartaru, temveč to se mu zdi čisto jasno in razumljivo. Čujmo le, kaj piše sam v svojem Phaedonu: „Potem, ko sem vse natančno premislil in prevdaril, nisem našel ničesar, kar bi se bolj zlagalo z razumom in modroslovjem, kakor uprav ta resnica.“ — Bogovi zavidajo človeku srečo, to je bilo prepričanje starega sveta, o usmiljenji božjem ne ve stari svet ničesar.

Mir grauet vor der Götter Neide;
des Lebens ungestörte Freude,
Ward keinem Sterblichen zutheil.

(Schiller: Ring des Polykrates).

Neskončno usmiljenje božje poznamo edino le po Kristusu. Sin božji, ki je v Očetovem naročji,

nam ga je razodel (Jan. 1, 18.) Še le Kristus nas je učil imenovati Boga s sladkim imenom „Oče.“ On nam je razodel neskončno ljubezen božjo s pomenljivimi besedami, katere je govoril Nikodemu: „Bog je svet tako ljubil, da je poslal svojega edino-rojenega Sina na svet, da se nihče ne pogubi, kdor vanj veruje, ampak ima večno življenje.“ — Toda prav tisti Jezus nam govori tudi jasno in pretresljivo o večnosti pekla. Ako mu toraj verujemo jedno, verujmo mu tudi drugo. — Res, Bog je usmiljen, neskončno usmiljen, v toliki meri usmiljen, da je v novem zakonu le en sam greh, katerega Bog ne more odpustiti: nevera v prav to usmiljenje božje. Prav tolika pa je tudi njegova pravica, njegovo sovražstvo do greha. Za to mora Bog, kakor vredno plačuje, tudi vredno kaznovati. — V prvi versti je Bog pravičen do izvoljenih. Ne bil bi pa pravičen, ako bi se nič ne zmenil za vse njihovo terpljenje, za vso njihovo kri. Prašam, bi li bila to pravica, ko bi konečno dosegel mučenec in trinog, preganjalec in preganjanec jednako zveličanje, ter bi se obá pri ravno tistem Bogu, v ravno tistih nebesih veselila? Njihovih del bi Bog nikakor ne poplašal, kakor zaslužijo. Ako pekel ni večn, zadobi i pravični i krivični jednako — večno plačilo. Naj terpi popred tudi tisoč, milijon let, naj čaka še tako dolgo odrešenja, vse to je le trenutek, ki mine naglo v primeri z večnostjo, in krivičnik je na-to večno srečen, kakor pravični. Ako pa je konečna osoda pravičnega jednaka osodi krivičnikovi, potem bi skoraj rekli: hudobija je jednaka čednosti, razloček med dobrim in hulum poneha. Tedaj je popolnoma resničen izrek: Greh ni škodoval grešniku. Ako bi pekel ne bil večn, kedaj bi bil potem konec pregreham tu na zemlji? Ako se že sedaj tako malo zmenimo za poboljšanje, ko nam preti večna kazen, kdaj naj bi bil potem konec hudobij, ako bi se nam po smerti nobenih ali vsaj večnih kazni ne bilo treba bati? ko bi celo največji hudobneži prišli v nebesa? Vprašam, je li to pravica, ako Bog podpira zlobnost in daje za greh plačilo? Ako se spokornikom in mehkužnežem, z vernikom in nevernikom jednako ravna? Ne, predragi, tak ni Bog, kakoršnega si misliš ti, kakoršnega si želiš ti, pri katerem bi bil hudobnež brez kazni, katerega bi zasmehoval hudič s tem, da bi vabil ljudi še bolj v greh, češ, saj jih Bog večno kaznovati ne more in ne smé. Prizadevajmo si toraj po besedah modréga Sokrata, že tu v življenji, da si pridobimo prave modrosti in čednosti, kajti plačilo za boj je lepo in veličastno. Kaj bi toraj bilo zemeljsko življenje, ako bi se tukaj ne odločilo prav nič za večnost? Kaj bi bil pekel in vse njegove muke, ako ga upanje ne zapusti? Le za-to je pekel v resnici pekel, ker tam upanje več ne biva.

Per me si va nella città dolente,

Per me si va nel' eterno dolore.

Per me si va tra la perduta gente;

Lasciate ogni speranza voi ch'intrate.

(Dante: Inferno III. 1. sq.)

Tu skozi pride se v deželo tužno.

Tu pot je v mesto večnega terpljenja,

Kjer biva ljudstvo zlobno — vragu sužno;

Kdor pride semkaj, upati naj jenja.

(Dalje nast.)

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Ljubljana. (Dvojna razstava. Stara latinska pesem.) Zakaj bi tudi „Danica“ ktere ne rekla o tako slavni ameriskanski razstavi? Velike reči se o nji govore in pišejo. Prvega majnika je novi predsednik Cleveland (r. Klivland) razstavo od-tvoril, kakor zdaj pravimo. in veliko zanimivosti je bilo takrat videti obiskovavcu. še več pa prikritih. Ta besedica je močno pomenljiva za nas katoličane. Šest tednov potem je bilo pa vse dogotovljeno in spopolnjeno. Zdaj — zdaj še le — kdo bo vse to dopovedal, prehvalil, popisal? Ta razstava je menda tako velikanska, da bi se vsak motil, kteri bi menil, da jo bode ogledal v enem dnevu, kajti en dan potrebuješ, da si ogledaš samo prostor, zunanje ličnosti in oblike raznih poslopji. Zopet en dan za poveršni pregled razstave, da si jo vtisneš v spomin. Zopet bode en dan komaj stezal za pregled oddelkov iz posameznih premnogih držav v obertnijski palači, — muditi se utegneš dva do tri dni tukaj. Le mož nebojasnega spomina utegne ta oddelek ogledati toliko, da bi mogel kaj popisati — saj poveršno o tej naj večji palači. Zraven te palače je še 15 velikih poslopji in nad 100 malih, ktere moraš videti vse; če ne, pa „jezik za zobe“ in ne reci, da si razstavo videl zarés! Več tednov, pa še morebiti mesecev se bode pomudil marsikdo, predno pregleda nakopičene znamenitosti in se res obogati s težo vednostnih vtisov, ter se tako oblažen z vedami verne domú! Če bode domá v tem dolgem času zamudil manj ali več, kot je tam se okoristil ponosni in svobodoljubni amerikanec, o tem se ne praša!

Ko sem ti, dragi čitatelj, nekaj malega omenil o tej preslavni razstavi v Čikagi, dovoli mi, da ti še kaj povem o drugi razstavi, ki je še vse bolj imenitna in slavna, kakor ona v Čikagi ameriskanski. Ta razstava ima lastnosti in prednosti, kakoršnih še sence ni v čikaški razstavi; le malo poterpi in poslušaj.

V Čikagi je bilo v začetku več zalih reči še prikritih in gledavec dalje potrebuje več dni, tednov ali celo še mesecev, predno stvari saj nekoliko bolj natanko premeri, pregleda, pretuhta, preštudira. Razstava, o kteri jaz govorim, pa ima tudi stroj vseobširne preglednosti, in ta stroj je tako prečuden, da v eni sekundi bi stala vsa čikaška razstava popolnoma jasna pred teboj in vse stvari in stvarce bi v mahu videl in nobene več ne pozabil. In če tudi v tej razstavi kakor bi trenil vse vidiš, so vendar lepote tako nezmérne, da bi se jih nikoli ne nagledal, nikoli ne naveličal, nikoli se jih ne nasitil. In ko bi ti mislil, da vse vidiš in da je nemogoče še kaj več videti, se ti vedno čudovita razstava še lepše in lepše, še dalje in dalje odpira. Te častitljive krasote niso nič manj kot rajске lepote! Raj tako presega vse naše misli in pojme, da je velikemu pisatelju in govorniku Pavlu besedi zmanjkovalo, ko je o rajski lepoti pisati začel. Ni on še videl pravega raja, ampak le nekoliko žarkov sv. raja in pričal je, da pri nas — ne oči, ne ušés in tudi duha ni po tem vravnanege, da bi sedaj še v zemeljskem telesu mogel kdo to gledati, poslušati, misliti vse sreče in lepote, ktere je Bog pripravil svojim vernim ljubiteljem. Kdo bo popisoval, kaj bo videl in občutil naš duh; pa kako prečudno presvitljena, vse bolj nagla kot blisk in nagliša kot solnčni žarki, kako lahka bodo telesa zveličanih! Naglo si ti

zdaj s svojo mislijo na mesecu, na solncu, na zvezdi danici itd., takrat boš ravno tako nagel v resnici s telesom vred. Strašno hitro se verté nebesna telesa, še vse hitreja bojo naša trupla takrat. Nič ne bo na človeku, kar bi bilo zmožno terpeti, spreminjati se, starati se, ali celo umreti. Ali ni že zdaj v naravi, da so hudodelniki zoperni, neprijetni, odurni, ljudje z lepo dušo pa prijazni, ljubeznjivi. Misli si pa vse to v nezmerni presvitljenosti. Pa poreče nespametnež: „Bog bo vse vzel v nebesa!“ Lepe to nebesa, ako bi se naj gerši grešniki, brez spreobrnjenja, kakor včasi preklinjavci v „vagonu,“ med dobre ljudi natepli: kakošne bi bile to nebesa? V nebesih ni nobene dobrote, ktera bi se ne vživala na naj višji stopnji, v naj večji popolnosti. Ta nebeška razstava je Božja čast in veličanstvo, prebivališče pripravljeno angeljem in ljudem, kteri so živeli po sveti postavi v strahu božjem in umerli v milosti božji.

K sklepu pa naj pridenemo latinsko pesem o posvetni nečimernosti in norosti; naj jo dijaki pesniki na počitnicah skušajo posloveniti poljudno in olikano. Komur se dobro sponese, naj jo pošlje, ter dobí naj boljša prestava za darilo dve kroni. Glasi se:

De vanitate mundi.

Fraudulente munde vale,
 Nil me delectabit cras,
 Cras me totum immutabo
 Cras me Deo consecrabo,
 Totus alter fiam cras.
 Cras jocosa non amabo,
 Mihi non placebunt cras,
 Cras superbiam damnabo,
 Cras aeterna cogitabo,
 Mundo dominabor cras.
 Sit postremus iste dies,
 Ludis valedicam cras,
 Cras me non inebriabo,
 Cras tabernas evitabo,
 Nulli maledicam cras.
 Non irascar, non peccabo,
 Quidquid me infestes cras,
 Cras carnem mortificabo,
 Cras me totum subjugabo,
 Passiones vincam cras.
 Quidquid prius arridebat,
 Nec verbo dignabor cras,
 Cras coelestia requiram,
 Cras securam scandam vlam,
 Soli Deo loquar cras.
 Hodie adhuc recreabor,
 Otium dimittam cras,
 Cras conclusa non mutabo,
 Cras statuta renovabo,
 Mundo valedicam cras.
 Prius delectabar cantu,
 Spernam vanitatem cras,
 Cras syrenes aspernabor,
 Cras aeterna meditabor,
 Pia delectabunt cras.
 Erro: fiant, quae conclusi,
 Nolo expectare cras,
 Cras ingrata vox est corvi,
 Cras non est vox boni ovi,
 Multos ruinavit cras.
 Ergo fiant, quae conclusi,

Quis scit, quid me fiet cras,
Cras nulli promisit Deus,
Cras non, sed nunc fleo reus,
Praestat modo, et non cras.

Iz Škofje Loke, na praznik ss. Petra in Pavla, došlo nam je naslednje neljubo naznanilo:

Prečastiti gospod kanonik!

Naj mi je dovoljeno naznaniti mil. g. kanoniku, kako ljubljanska ljudska kuhinja — alias: dijaška kuhinja — pospešuje zapovedani cerkveni post.

Pod vodstvom tukajšnih gg. učiteljev šli so dečki 4razredne ljudske šole (bilo jih je blezo 150) v Ljubljano gledat zverinjak na vigilijo ss. ap. Petra in Pavla. Reklo se je, da bode mladina dobila kosilo v ljudski kuhinji ter se je v ta namen pobiralo po Škofji Loki — da farovža niso prezerli — se razumi samo ob sebi.

A danes pa zvem, da so bili vsi dečki brez izjeme na postni dan pred sv. Petrom in Pavlom pogosteni z mesom. Katoliški učitelji so katoliški mladini v ljudski kuhinji postni dan meso jesti dali! Daleč smo prišli! —

Pristavek: Ker je pismo poslano vredništvu tega lista in apelirana dijaška kuhinja, naj povemo, da v tem nas ne zadeva nobeno zadolženje, ker „z ljudsko,“ pozneje imenovano „dijaško-ljudsko kuhinjo“ nimamo mi nobene druge zaveze, razun da kacic poldrugi sto ali več mladenčev pošiljamo vanjo na hrano in o mescu zanje plačujemo.

Opomniti pa moramo, da smo precej v začetku terdo prepovedali, da ob petkih in postnih časih jim nikakor ne smejo mesnih jedí dajati; v ravno ta namen še za nekatere druge mladenče, ki imajo sicer hrano po družih hišah, za postne dni nalašč plačujemo v ljudski kuhinji za-nje, da se v mladosti ne razvadijo zaničevati cerkvene zapovedi, kajti kakor se kdo navadi v mladosti, tako navadno tudi pozneje kerši naj večji zapovedi in smertno greši, bodi si oziroma na post, sv. mašo ob nedeljah, hlapčevsko delo ob nedeljah itd. Zato Cerkev tudi priporoča verske vaje za mladino, da se navadijo po sv. veri živeti.

Dasiravno pa ljudska kuhinja ni v naši oblasti in tudi o tem slučaju nismo nič vedeli, dokler nam ni poročilo došlo iz Škofje Loke; vendar to moramo zaterditi, ako bi morali naši mladenči v ljudski kuhinji take izgleda imeti, da bi si v dolžnost šteli, drugač zanje poskerbeti. Poslednjič še to: kakor smo slišali, se to ni zgodilo iz hudobije ali zaničevanja, temuč da se ni ravno mislilo, da je postni dan (kar bi bili pa vendar saj v kuhinji morali vedeti, ker naši mladenči so dobili postnih jedí).

Vredništvo.

Iz Škofje Loke, 3. jul. (Poterdilo. Požar.) Bog plačaj tisučkrat milodar poslani za naše uboge pogorolce v znesku 25 gl.

Izmed 11 posestnikov bili so zavarovani razun enega vsi, toda za male svotice. Najhujše prizadeti so gostači, katerim je pogorelo razun tega v kar so bili oblečeni, vse, kajti v par minutah je bilo vse v ognju. Zgorela je 75 let stara ženica; hoteč nekaj rešiti, gre, pade na njo strop, ter jo pokoplje. Končanih je v ognju tudi nekaj govéd.

Reveži so milovanja vredni, podpore in pomoči potrebni. Prosim v njih imenu, da v „Danici“ jih

priporočiti blagovolite; vsakteri dar bodo prejeli z največjo hvaležnostjo in molili za svoje dobrotnike.*) Ponavljam preserčno zahvalo i. t. d.

Jan. Tomažič,
mestni župnik.

Novo mesto. (Katoliški politični shod.) Veselo znamenje, da prvi katoliški shod v Ljubljani je bil močno drevo, katero žive mladike poganja po deželi. Novomeščani namreč so se zedinili z ljubljanskimi gospodi, da ob koncu julija ali kmalo v začetku avgusta tega leta, kar bodo v kratkem razglasili, bodo napravili v Novem mestu katoliški shod, kakoršnih je bilo že več okoli Ljubljane. To je prav dobra misel — že tudi zato, ker o tacihih prilikah se spoznajo zvičajni sovražniki katoliške Cerkve in kerščanske resnice. Kjerkoli se bode namreč oglašil kak časnik ali možic zoper katoliški shod, imajo verniki očitno znamenje, da je tisti papir ali možic iz zelenčevega taborja in vedó, sčim in s kom imajo opraviti.

Slovensko katoliško akademiško društvo „Danica“ na Dunaji. Med onimi sadovi, katere je obrodil prvi slovenski katoliški shod, je tudi osnova slovenskega katoliškega akademičnega društva na Dunaji. Že dalj časa videli so katoliški rodoljubi slovenski potrebo enacega društva. Množica nadarjene mladine naše zapaščala je vsako leto ljubljanske in druge srednje šole ter hodila na Dunaj izobraževat se nadalje. Narodnosti svoje na ptujem sicer izgubljali niso, a prišedši nazaj premnogi niso imeli več onega verskega prepričanja, kot so ga nesli prvokrat seboj. Brez verskega prepričanja, da, celó naravnost sovražni veri vračali so se marsikteri domú, zasedali voditeljska mesta našega naroda, in takó ni čuda, da je zavladal i v književnosti i v politiki oni protiverski duh, kakor ga dandanes vse preveč opazujemo. Slovenska posvetna intelgencija je skoraj v množini veri in toraj tudi cerkvi malo prijazna in večkrat sovražna.

Kaj je temu vzrok? — Odgovoriti je lahko. Plitvi in deloma materijalističko navdahnjeni pouk na gimnazijah, predavanja z večine židovskih profesorjev na vseučilišču, nerazsodno čitanje takozvanih „liberalnih“ časopisov, slabi vzgledi. In kedó bi si derznil zanikati, da nista ravno poslednja dva vzroka neposredno najbolj pogibeljna naši akademiški omladini in posredno celotnemu narodu slovenskemu? —

Pervi katoliški shod je dobro sprevidel, da brez katoliških akademiških društev tudi katoliške posvetne intelgencije nikedar imeli ne bodemo, da bode toraj narod slovenski blodil i nadalje po usodepolnih potih, na katera je zašel poslednji dve desetletji. Priporočal je toraj vstanovitev katoliških akademiških društev za slovenske visokošolce v Gradcu in na Dunaju.

In res! Pričelo se je gibati v stolnem mestu, kjer že skoro četert stoletja vzgaja društvo „Slovenija“ svoje članove v slaboliberalnem duhu, v čemur jo vzlasti zadnji čas vestno podpirata časopis „Vesna“ in bojevita počitniska zveza „Sava,“ katera oba stojita pod zaščito nekaterih takozvanih „narodno-naprednih“ kolovodij ljubljanskih. Zbralo se je nekaj

*) Vsim domačim in na tujem bivajočim Ločanom, pa tudi drugim dobrim srcem naj bodo tudi ti pogorelci živo priporočeni. Vredništvo.

nad desetorico akademikov slovenskih in predložili so namestništvu pravila katoliškega slov. akad. društva „Danica.“ Namen društva je: gojiti med svojimi člani katoliško in narodno zavest, znanost in družnost. Sredstva v doseg tega smotra so različna: naj omenjamo le izobraževanje članov v principih katoličanstva in vdeleževanje cerkvenih svečanosti. „Narod,“ „Vesna“ in pa vstavoverni listič „Laibacher Wochenblatt“ napadali in gerdili so s čudovito složnostjo akademike slovenske, ki imajo toliko poguma, razviti prapor katoliški; tudi visoka vlada ni dovolila vstanovitve novega društva, bajé zato ne, ker občevalni in poslovni jezik „Danice“ je po pravilih slovenski, slovenščina pa na Nižjeavstrijskem ni deželni jezik. No, to vtemeljevanje je kaj čudno, da ne rečemo še kaj več. Pervič imamo v Avstriji, dasiravno bolj na papirji, § 19, ki govori o enakopravnosti, nadalje imajo vsi drugi nenemški narodi pravico, poslovati v društvih v svojem maternem jeziku. Tako n. pr. celó bolgarski „Balkan,“ ko se vendar ne more terditi, da bi bolgarščina bila nižjeavstrijsk deželni jezik; takó tudi slovensko društvo „Slovenija.“ Ali naj mar za katoliško „Danico“ veljajo druge postavne določbe, nego za nekatoliška ali celó protikatoliška društva? No, zavedni kat. akademiki pritožili so se pri visokem ministerstvu notranjih zadev in upamo, da bode ministerstvo v smislu zakonov odločilo vgodno; ako pa ne, tedaj preostaja še priziv na vpravno sodišče. Katoliški slovenski velikošolci se ne dadó ostrašiti, saj je njih geslo: „Vse za vero in narod!“ In če kateri podložniki, so bili vselej in so verni katoličani naj boljši patrijoti Avstrije!

Veritas.

Brežičani kod Prjedora 3. julija 1893. (Vesela sporočila o novem deškem vstavu v Brežicah.) Kakor sem Vam že naznanil, bil sem pismeno predložil zbog sirotnih dečkov naprave v. č. opatu v Marijazvezdi. P. opat došli so sami s tajnikom svojim v Prjedor. Častno smo jih sprejeli in spremili v cerkev sv. Jožefa, domači oče župnik služili so sv. mašo, med kojo smo s č. vr. opatom vred koralno opravljali sv. rožni venec; po sv. maši bil je slovesen blagoslov z Najsvetejšim.

Po četert urinem odpočitku v župnijskem stanovanju odpeljali smo se z opatom k cerkveni opekarni, od tod pa v Brežičane. V napravi, sedaj priprosti in revni hiši, priredili smo jim obed; potem smo šli v domačo kapelo rožnovenske Kraljice molit Boga in počastit deviško Božjo Mater. Dovedel sem sirotinske dečke k molitvi v kapelo in izpraševanju kerščanskega nauka. Čudili in jako veselili so se č. vr. opat, ker še tako mladi dečki, pa toliko in tako dobro znajo kerščanski nauk. Zatam šli smo okolo po velikem posestvu vse ogledat in se dogovorit. —

Došavši zopet v hišo, smo se vse dogovorili in posvetovali, in tajnik opatov je vse zapisal. V. č. opat sprejeli so milostno, radi in s sv. veseljem naravno v varstvo svoje, za izgojišnico rimo-katoliških, siromašnih, zapuščenih dečkov bosanskih in naseljeniških. Vstav in kapela bodeta pod varstvom in naslovom: Preblažene Device Marije, Kraljice presvetega Rožnovenca.

Bo pa vse vdruženo opatiji Marijazvezde in odotnemu velikemu vstavu sirotnih dečkov. In to je najboljšé, ker opat in opatija imajo za to pravice od

sv. Očeta, kardinala zaščitnika, redovnega generalvikarija, diecezanskega biskopa, od cesarja in vlade. Ko se postavi dovoljno poslopje in kapela, poslali bodo sem mašnika — duhovnega pastirja za vstav, dva učitelja, dva izgojiteljna pomočnika in nekoliko delavnih bratov. Za vse to izveršenje pa nimajo ponočkov denarnih, ker ravno sedaj dogotavljajo trapiško naselbino, samostan in deške šole v Dalmaciji; toraj dati sem jim moral besedo, da bom vse stroške pismene, desetke, koleke in prepise in izbrise oskerbel, pa tudi se trudil in pomagal kaj pridobiti za zidavo potrebnega poslopja in kapele.

Povabili so me v Marija-Zvezdo in bil sem tri dni njihov gost tam, v tem času napravili smo pri dotični vradnji pisma in ta, stala so s koleki vred 35 gld. (moral sem vzeti na posodo, da sem jih tako izplačal). Posestvo in vsa naprava bo vpisana v zemljiško knjigo na opatijo Marija-Zvezdo in sirotni deški vstav. Č. vr. opat hoteli so pismeno in vstavno načiniti mene do smerti za vpravitelja tega novega zavoda; ali s težavo sem jih sprosil, da me za to ne postavijo pismeno, nego le za pomočnika, tako so storili in mi pravico do smerti naredili, pa tako, da opatija je za to mojo pravico zavezana, jaz pa ne. Naredili so, da sem še poseben duhovni ud njihovega reda in duhovni sin sv. Bernarda.

Za čas pa, dokler se ne izzida potrebno posloje in javna kapela, bom popravil in vredil sedanjo hišo, dreveno-blatno; je pa še čversta in ima tri prostorne sobe, lopo, vežo, kuhinjo, kapelo; v predhišni lopi „Veranda,“ se lahko provizorično napravijo shrambe in še jedna soba; toraj začasno bom vredil to, ako pomoči dobim.

Jutri, 4. julija, odidem zopet v Marijo-Zvezdo po opravih prepisa; toda še isti dan moram se verniti, ker je tu silno mnogo dela in opravil.

Povedal sem v. č. opatu, kateri gg. na Kranjskem so prvi za to pomogli, in to je g. opata neizrečeno veselilo; rekli so, da Vas osebno poznajo, da se vdeležujete vseh molitev, zatajevanj, pokoril in dobrih del Bernardovega trapiškega reda, pa od sedaj nadalje tudi oni trije dobrotniki. Vsaki dan leta je većinoma sv. maša (Materie Božje) za žive dobrotnike; pa tudi većina dni leta, vsaki dan, „černa“ maša za duše umerlih dobrotnikov. Sicer ste dve sv. maši vsaki dan, samo nekoliko dni je v letu, da je mesto sv. maše B. V. M. in „černe,“ druga praznična sv. maša.

Naročili so mi tudi, naj zanimivo napravim slovenski spis za verlo „Zg. Danico“ o tej dogodbi, razmerah trapiških in deške naprave. Toraj bom čez nekoliko časa predložil Vam prav zanimiv opis tako in većino ono, kar še v Danici ni bilo.

Tajnik v. č. opata bil je prej med svetom vojaški avstrijski „oficir,“ potem vradnik pri „visoki vladi,“ a sedaj je ponižni menih trapist, jako učen; on je precenil naše posestvo po manji srednji ceni na 12.000 gld. Hvala Bogu! Češčenje Mariji Devici!

Ako zamorete še kaj pomagati, ali inate kaj v dobre namene, lepo prosim za to napravo obrniti in podeliti; sedaj je še velika potreba, da se stroški poplačajo; potem bo že stopnjema dalje napredovalo. Vesel sem, da se je tako zgodilo, toda še me teži, ker sem prevzel stroške poravnati.

Ves hvaležni in vdani sluga,
Br. Alphons Marija.

Kumamoto (v Japoniji) 23. svečana 1893). (Izvirni dopis.) Dolgo časa je Japonija zapirala kerščanstvu pot v deželo, slednjič pa je vendar vsem svojim podložnikom podelila versko svobodo. Sedaj pa se tudi od dne do dne bolj kaže napredovanje naše svete vere: število vernikov je res sicer še majhno — le nekaj nad 40.000 duš, dasitudi je vseh prebivalcev nad 40 milijonov — no sv. Oče Leon XIII vstanovili so preteklo leto cerkveno vlado z jednim nadškofom in tremi škofi.

Pričujoča misijonska postaja v Kumamotu je bila vstanovljena pred tremi leti. Prebivalci so dobrovoljni, toda ker je dežela silno velika, zamorejo jo učitelji kerščanskega nauka (katerih je dosti premalo) le poredkoma in tudi tedaj le poveršno obiskavati, vzlasti ker leži dežela v notranjem. In kedar se zopet povernejo v kak kraj, najdejo žalibog le malo onih, ki so se bili poprijeli nauka, ker so nekateri med tem umerli, drugi so odsotni, tretje odvrtačajo opravila, četerti so si v tem času premislili bodi-si vsled pajdaštva s sovražniki sv. vere, bodi-si vsled navdajanja hudobnega duhá ali pa ker so bili vse predolgo sami sebi prepuščeni. Serčniši pa ostanejo pri dobri volji do družega ali tretjega obiska; potem pa, ko nikoli ni konca poučevanja omerzi in pristudi jim ter ne ostane družega nego nemarnost in neobčutnost. —

Te okoliščine so nas naklonile, da smo že pred nekaj meseci poklicali nekatere zmožne možé k sebi v Kumamoto, kjer se odločeni od vseh posvetnih skerbi in varni pred poganskim okuževanjem vzgajajo v kerščanskem življenji, dokler ne prejmejo sv. kersta ter se zadosti vterjeni ne vračajo domú. To je nekaka versta katekumenata.

Sad, kar se ga je od tega že do sedaj pridobilo, presega vse naše pričakovanje. Ako bi mogli to napravo vterditi in razširiti, donašala bi nam nebrojno koristi. Naj navedem le nekatere!

Pridobila bi nam prvič zvestih, pobožnih in vstrajnih vernikov. Med spreobrnjenci, katere smo dobili po katekumenatu in po navadnem pouku, bila bi nekako taka razlika, kakor med navadnimi kristijani in med gojenci višjega duhovnega semenišča. Toda, ker ne moremo sprejeti vseh, ki se v ta namen oglašajo (in teh je zelo mnogo), prisiljeni smo izbirati samó one, ki bodi-si po znanju ali kreposti, ali po ugledu ostale nadkriljujejo. Za fevdalnih časov bila je naša provincija prenapolnjena s plemstvom in plemstvo je imelo na Japonskem radi svoje poštenosti, dušne verline in družih odličnih lastnosti vsedkar velikansk ugled. Večji del plemstva biva še sedaj v deželi, samó da jo je boj, ki je divjal leta 1877 po celi deželi kumamoški, razperšil po večini med kmete, kjer živi sedaj v zelo slabih gmotnih razmerah; no kljubu temu ima pri ljudstvu še dandanes velikansk ugled in vpliv. V teh plemiških rodbinah dobí se marsikaka dobra lastnost in zató vzlasti plemiče pripuščamo h katekumenatu. Takó bodomo delali i v bodoče.

Druga korist te naprave bode ta-le. Ko se novokerščeni vračajo v svojo domačijo, počnejo i sami širiti kerščanstvo, kajti vsak Japonec imá že po svoji naravi nekaj apostolskega v sebi. Najprvo spreobračajo svoje sorodnike, potlej prijatelje, zatem druge znance. Katekumenat postal bi kakor iskra, ki se razplamtí ter razperšeč se na vse strani na-

raste v velik ogenj. Tako bi se odpomoglo pomanjkanju katekistov in misijonarjev, ali bolje rečeno, odpuščeni katekumeni postali bi sami pravi misijonarji in njihov vspeh bil bi večji nego naš, ker imajo v svojem okrožji vpliv, katerega mi nimamo.

To so glavne koristi katekumenata. Sedaj pa naj spregovorimo nekaj besedi o ovirah, ki nam branijo razširiti to prevažno napravo.

(Konec nasl.)

Pred svetim Razpelom na novem pokopališču.

Zdravo stoj, Razpelo Božje,
Posvečene te zemljé!
Var in ščit in nam orožje
Zoper vse sovražnike.
Blagor ti, ki tu si znožje
Zmés prahú človeškega,
Tebi varh je Jagnje Božje,
Ki odjemlje greh svetá!
Solnce bode otemnelo,
Zemlja še se v prah zdrobi,
Ti pa bodeš oživelo
V varstvu Božje milosti.
Mili Jezus! zbog terpljenja,
In prebridkih tvojih ran,
Daj mi srečni tek življenja,
Milost najti sodni dan!

Stefan Sopotniški.

Pri jezeru.

„Mirna jezera planota,
Lepa si!
Tvoja čara me lepota
Um stermit!“

Kdo bi mislil, da viharji
Bruhajo kdaj tod molkió,
Da zercalo gladko, mirno
Kdaj kopiči se stermit!

Takrat joj, gorjé čolničú,
Ki na valih zdaj igrá.
Hrib valov se vanj zaganja,
Brezdno pa pod njim zija.

Če ne najde berž zavetja,
Zavijoč v zatišno stran,
Besen ga vertinec zgrabi,
V dno požrè ga ljut orkan.

Tebi jezero nestalno
Slučno mlado je sercé:
Zdaj je rahlo zibljajoče,
Kmaló strasti ga podé!

Tudi te, serce nemirno,
Zmore strastij slep vihar.
Šibko si!... Tvoj čolnič reši:
Sam nebeški le kermar!

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec mali serpan (julij).

a) Glavni namen:

Poklic v mašniški in redovni stan.

(Spis poterjen in blagoslovljen od sv. Očeta Leona XIII.)

„Jasno je popolnoma, dejal je že pred leti rajni P. Ramière, da je le zmaga sv. cerkve in obnovenje njenega dobrotnega vpliva na človeški duh zmožen, rešiti Evropo in z Evropo ves ostali svet pred barbarstvom in zdvijanostjo, ki bode toliko strašnejša, ker ji bodo na razpolaganje moč in vsakoršna druga sredstva“.

In res bati se moramo dandanes, to priznavajo vsi trezno misleči, najstrašnejšega za pravo omiko, in kar je še bolj žalostno, za zveličanje duš. Na drugo stran pa imamo tudi mnogo vzrokov upati, in božja previdnost, ki čuje nad zlom časa, kaže se tudi dandanes tako jasno, da lahko tolažilno porečemo z Odrešenikom: „Žito je zrelo, da se požanje.“ Ljudje so se že naveličali brezboštva in potov, po katerih so hodili za njim.

Toda da velikanska žetev duš, katero je pripravila božja previdnost, v resnici napolni žitnice nebeškega očeta in se žalostno ne pogubi, treba je delavcev. Dandanes velja tudi drugi izrek Kristusov: „Žetev je velika, ali delavcev je malo“.

„Prositate toraj gospodarja žetve, da pošlje delavcev na svoje njive“, pristavlja Izveličar in nam s tem kaže kaj moramo pred vsem delati. In kar nam je za ta mesec naloženo kot posebna družbina dolžnost, namreč, moliti, da bi bilo mnogo sposobnih in vrednih poklicanih k duhovskemu in redovniškemu stanu.

„V tem trenutku mora duhovstvo z vso veličino svojih pravic stopiti na čelo človeški družbi, ki hrepeni po prerojenji,“ dejal je Joseph de Maistre pričetkom stoletja, ko se je Evropa pomirila po grozni revoluciji in se hotela poverniti h kerščanskim načelom, od katerih je bila odpadla. Isto zahtevati moramo dandanes, konci stoletja, da se namreč duhovstvo in redovništvo obderži na onem mestu človeške družbe — katera se bliža nevarnejšim in bolj splošnim prekucijam kakor pred sto leti — kot ji pristojta.

Dandanes pa, ravno pred največjo nevarnostjo godi se ravno nasprotno: duhovne in redovnike pritiskajo povsodi ter jih vselej nazaj potiskajo, ako jih naravnost ne preganjajo. Zato pa je tudi duhovnikov ter redovnikov od dne do dne manj in to je gotovo največja rana, za katero kervavimo in najnevarnejše znamenja bližajočega se socialnega poloma.

(Dalje nasl.)

b) Posebni nameni.

12. **S. Janez Gualb.** Obramba proti slabim spisom in časnikom. Srečen poklic in prihodnost premnožih otrok. Težavne poslovske razmere.

13. **S. Anaklet.** Duhovni in obhajanci. Znanstveno podjetje. Manj zmožni duhovni. Bolni na očeh in na ušesih.

14. **S. Bonaventura.** Redovni predniki in njihove prošnje. Pospeševanje sv. bogoslovja. Odprava brezverstva na visokih šolah.

15. **S. Hedviga.** Katoliške vladarske rodbine. Združenje delavcev v strokovnih zadrugah. Misijonski zavodi. Razširjanje dejanja sv. detinstva.

16. **Praznik sv. škapullrja.** Marijanske kongregacije. Serčnost, razsvetljenje in varstvo pervoboriteljem svete stvari. Srečni izpiti.

17. **S. Alež.** Očetje in matere. Najdenje mirne domačije in brezmučne službe. Sramožljivi reveži.

18. **S. Kamil.** Podjetje v čast presvetemu Sercu. Milost stanu primerne čistosti. Poučenje obžalovanja vrednih duš.

19. **S. Vincencij Pavljanski.** Duhovni sinovi in hčere svetnikove. Razširjanje in vterjenje na znotraj tako zelo času primernih Vincencijevih družb.

20. **S. Hieronim in Emil.** Duhovni in obhajanci. Obramba prometa tujcev za planinske dežele. Zapeljani otroci.

21. **S. Arbogast.** Vredne osebe za važne duhovske in posvetne vradne službe. Mnogi duhovni pastirji. Mirno vravnanje dedščine. Srečna zadnja ura.

22. **S. Marija Magdalena.** Spreobrnjenje in spokornost Bogu sovražnega svetá. Odpadniki in obupani. Pospeševalci molitvenega apostolata.

(Dalje nasl.)

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Seroa.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Seroa, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov, Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad, in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe. — Bolna oseba za zdravje na priprošnje Marije Device, sv. Jožefa in sv. Antona Pad. Zahvalo hoče oznaniti. — Bolan g. duhoven za pomoč. — Spreobrnjenje nekega dekleta.

Zahvale.

„Olga G. se priserčno zahvaljuje presv. Sercu Jezusovemu in Marijinemu, ker je skušnjo z odliko zveršila.“

Priserčna zahvala presvetemu Sercu Jezusovemu za ozdravljenje na nogi, za katero ozdravljenje ni bilo nobenega upanja; vse stopinje naj bodo najsv. Sercu v zahvalo darovane! — Tudi izrekam najsv. Jezusovemu Sercu in Naši preljubi Gospej naj iskrenejšo zahvalo za milost v mescu majniku prejeta. — Priporočam pa vsim, ktere dušne ali telesne bridkosti mučijo, naj iščejo zavetja in pomoči pri dobrotljivih in usmiljenih Sercih Božjih, in uslišani bodo.

J. P.

Listek za raznoterosti.

Ljubljana. Posvečevanje duhovnov se je začelo v sredo s poddijakonstvom, v petek prejmejo dijakonat in v nedeljo (9. t. m.) mašništvo. Ss. Hermagora in Fortunata dan (12. t. m.) bode imel že novo mašo č. P. Rant Hubert v cerkvi čč. oo. Frančiškanov.

Ljubljana. Poskušnje za sprejem v I. latinsko šolo bodo 15. jul. ob 8ih in sicer v c. kr. vel. gimnaziji. Plačati morajo pri vpisovanji 3 gl. 10 kr.

Konec šolskega leta na ljublj. mestnih ljudskih šolah bode v soboto, 15. jul.

Obletni shod katol. tiskovnega društva je bil 5. t. m. v škofijski dvorani. Vdeležili so se ga gospod knez in škof in med 40—50 udov, katerih skup šteje

420. Prelepo vravnana naprava stane dozdej čez 37 tisuč gld. ima še nekoliko dolga. Med drugimi važnimi deli se tiska v nji novi slovar slovensko-nemški del (dozdej gotovih 5 pól). Šestero bukev je dalo društvo na svitlo preteklo leto na lastne stroške, podpiralo tudi „Slovenca“ in „Domoljuba“. G. poročevalec je omenil slavnega katol. slovenskega shoda od preteklega leta, omenil tudi pok. g. Jož. Marna zapuščine v prid društvu, od česar skupaj utegne društvu ostati nekako 1000 gld. Spomnil se je ss. apostolov Cirila in Metoda, ktera sta svoje dni postavila temelj slovanskemu slovstvu. K sklepu so prevzvišeni gospod knez in škof naznanili serčno zahvalo vsem udom in zlasti odboru, izrekli prošnjo, da vsi ostanejo zvesti ter pridno delajo tudi za razširjanje društva, spominjajo pa naj se tudi, da ves blagor in lepi uspeh je od Boga, torej bodi za Boga. Slednjič so podelili pričujočim sv. blagov.

Po sklepu je č. g. škof. tajnik Šiška izrekel zavednim gg. zahvalo za doneske v prid društvenega „sklada“ in živo priporočil nadalje to prizadevanje.

Ljubljana. Kanonično vmešččen je bil t. m. č. g. Jan. Možina na župnijo Rovte.

Na Dobrovi pri Ljublj. je 2. t. m. umrl bogoslovec i. leta g. J. Bostič. R. I. P.

Po Kranjskem in Štajerskem so poslednje dni bili premnogi požari. To so resnobni opomini k pokori! Ne praznuje se nedelja, ne spoštuje se post, po kmetih so ponočni gerdi pretepi, po mestih in tudi po deželi mnogo ljud živí brez sv. maše ob ne-ljah brez sv. Obhajila o velikonočnem času, da molčimo o družih pregrehah. Bog tepe: premnoge so nagle smerti itd.

Na Razdertem sta čč. gg. Heidrih in Nežmah od 24. do 29. rožnika vodila prav blag in rodoviten ljudski misijon, pri katerem bilo kacic 900 obhajanih.

Sarajevo, 25. jun. Poslanih 60 intencij sem prejel 19. jun. ter sem jih koj oddal, da se kmalu opravijo. Dr. A. Jeglič.

Knjižica: „Ljubimo našega Gospoda Jezusa Kristusa. Sina živega Boga.“ ktero je založil kapitelj verhbosenski, nadjajoči se, da bo pospešil ljubezen do Gospoda Jezusa, ktera se je v platnu vezana prodajala po 1 gld., prodaja se sedaj v katoliški bukvarni v Ljubljani po 50 krajcarjev. Slovencem ni po volji vez in oblika, morebiti je tudi bila nekoliko previsoko nastavljena, torej je čisto zastala. Toda, blage slovenske duše, pomislite, da ljubezen do Jezusa Kristusa, ktere se morete učiti iz té knjige mladega nadškofa, ki ves gori za Jezusa Kristusa, je jeden največjih zakladov; ne glejte torej na zunanost, temveč na to, kar knjiga uči in sezite po nji, ko je cena na polovico znižana. Dr. Jeglič nadškofov generalni vikar in naš rojak, prijatelje svoje prosi, da bi hoteli vsaj nekoliko za imenovano knjižico delati, da pride bolj med slovensko ljudstvo. Bog naj poverne prizadevanje!

Avstralija. Sidnej, 22. maja 1893. Na avstrijanskem brodu cesarice Elizabete s slavnim potnikom Francem Ferdinandom. Predragi starši! Naznanjam vam, da sem v Avstraliji in se mi dobro godí. Tukaj so taki kraji, kakor pri nas domá. Azijo, Afriko sem že prepotoval; zdaj pa še Avstralijo. V Aziji in Afriki je bila strašanska vročina, tukaj v Avstraliji je pa tako, kakor pri nas; samo ne tak mraz in snega tudi

ne; sadje je tako, kakor pri nas domá; ljudje so beli. V mestu (Sidneju) so Angleži, Francozi, Nemci, Avstrijanci, Italijani, Španjoli in kdo vé, kakšni še? Jé se tukaj prav po ceni, ne pa pije takó. Eno litro vina veljá 1 gld. 30 kr., za jéd pa imaš dosti tri dni 1 gld. 30 kr.

Pervega aprila sem bil povišan v službo „c. kr. Dek. marsgasta.“ Še veliko več vam imam povedati, ko domú pridem... Zdaj gremo še po Avstraliji in potem v Japan in Čino (Kino). Pozdrav g. botru; povedati jim imam prav veliko... Martin.

Same nesreče nam naznanjajo zadnji čas, in to doma in na tujem. V Št. Vidu nad Ljubljano je bil zopet požar, 4. jul. popoldne je strela zažgala g. Hočevanje hišo in v malo trenutkih je bilo vse v ognju. K sreči je sam angelj varh odpeljal otroke v sosednjo hišo, ko je jelo grometi, češ, da jih je strah samih domá, in tako so bili smerti otéti. — Še po mnogih drugih krajih je strašno treskalo, ubilo je n. pr. 20letno dekle, doma iz Horjula, tudi staro ženo v Šmartniški župniji pri Kranju. — 1. jul. je voznik s Trate pri Poljanah padel z voza in bil naglo mertev. — Tudi na Primorskem je ob koncu rožn. rojil hud vihar — V Primorji se tudi letos prikazujejo velike morske ribe. — V Berjah na Komenskem so ravno plesali pod miim nebom, kar prihrumi toča in razkropí razposajence. — Pri mestu Tripoli se je terčila angleška ladija „Viktorija.“ se potopila, in utonilo je z admiralom vred 400 ljudi. — V Terstu je neki ubijavec obsojen k smerti, nekaj nesramnežev je obsojenih na dolga leta v ječo.

Prav priljudna prošnja namesto „Vabila.“

„Vredništvo z Založništvom“ iskreno prosi preblage naročnike, kateri niso „Zgd. Danice“ za celo leto naročili, da bi blagovolili naročenje brez odloga obnoviti, najpripravniše s pošno nakaznico.

Dobrotni darovi.

Za opravo ubožnih cerkev: Marijana Kogovšek 30 kr. — Iz Kamnika po č. g. Bl. Muhovcu 24 gld. — Iz Št. Jurija pri Kranju 48 gld. — Z Dobráve pri Kropi 13 gld. — Iz kranjske gore 27 gld. 24 kr. — S Štange 21 gld. — Iz Knežaka 3 gld. 60 kri. — S Spodnjega Tuhinja 22 gld. 10 kr. — Iz Ribnice 45 gld. 67 kr. — Z Roba 15 gld. — S Polhovega gradca 16 gld. — S Save 10 gld. 30 kr. — S Cola 29 gld. 30 kr. — Z Rovt nad Logatecem 40 gld. — Iz Cirknice 42 gld. — S Sorice 40 gld. — Z Ajdovice 10 gld. — Iz Strug 30 gld. — S Sore 16 gld. — S Studenca 32 gld. 53 kr. — Iz Podbrezji 13 gld. 20 kr. — S Kresnic 26 gld. 34 kr. — Z Jesenic in od sv. Križa nad Jesenicami 15 gld. — S Starega loga pri Kočevji 50 gld. — S Preske 7 gld. 40 kr. — Nova Oselica po č. g. Jan. Hromcu 9 gld. 30 kr.

Za dijasko mizo: Prečast. g. dek. J. Oblak 5 gld. — Neim. 5 gld. — Č. g. župnik Fr. Eržen 1 gld. — Družina P 1 krono. — Neim. nov g. župnik 3 gld. — Č. g. kapl. Fr. Birk 3 gld. — V. č. g. župnik Ant. Hočevar 4 krone (2 gld.) najboljšemu dijaku stud. mize (kakor tudi že prej več let ob koncu šolskega leta. Vr.) — Č. g. korni vikar in stoljni kapl. Mat. Mrak 4 krone.

Za sv. Detinčco: Iz Blok po Rezi Drobničevi 3 gld. 26 kr. *Za sv. Očeta:* Č. g. žup. Fr. Eržen 2 gld. — Horjul po preč. g. župn. Fr. Dolinarju 10 gld.

Za posorelec v Selah pri Žuženb.: Dva prijatla 4 gld. *Za Bonifacijco družbo:* Iz Kamniške fare po preč. g. dek. J. Oblaku 8 gld.